

SEDEF BETİL • Parçalar ve Zerreler

SEDEF BETİL 1945'te Ankara'da doğdu. 1966'da Arnavutköy Amerikan Koleji'nden, 1971'de Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nin Grafik Bölümü'nden mezun oldu. Grafik, iç dekorasyon ve renk danışmanlığı yaptı. 1994'ten beri yoğun olarak sosyal sorumluluk projelerinde çalışıyor. İletişim Yayınları tarafından, 2015'te *Kısa Karanlıklar* ve 2017'de *Kırgınlığın Kuytusunda* adlı öykü kitapları yayımlandı.

İletişim Yayınları 2815 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 487

ISBN-13: 978-975-05-2734-0

© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2019, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Aybars Yarık

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEDEF BETİL

Parçalar ve Zerreler

İÇİNDEKİLER

Yol ve Kadın	7
Ben, Poyraz	13
Doğum Günü Partisi	21
Müze	29
Babamla Dört Hafta	37
Parça Parça	45
Kögedeki Kafe	53
Uçak	61
"Baba?"	69
"Yabancı, Sen Kimsin?"	75
Sıcak, Çok Sıcak Bir Yaz Günü	83
Karşılaşma	91
Yolda Bir Adam	97
Bir Pazar Günü Kadın Olma Hali	103
Deniz Kenarında Bir Otel	109
Bekleyiş	117

Yol ve Kadın

İki yıldır yöneticiliğini yaptığım holdingden bir an önce çıkmak için koridorda hızlı hızlı yürüyorum. Egoları tavan yapmış erkeklerle toplantı, toplantı, her gün aynı. Asistanım peşimde, telefon bekleyenleri sıralıyor. Bugün başka plan, program yok, karar almak da yok, telefon bile yok. Sıkıldım artık, hepsinin, işin de canı cehenneme. İçimde birikenler her adımıyla granit zeminde patlıyor, yerlere saçılıyor. Bazen böyle geliyorlar bana. Şoförün beni görüp koşarak arka kapısını açtığı, pırıl pırıl parlayan arabama doğru ilerlerken bir anda bedenime tirşe tirşe kokan deniz doldu. Bu devasa cam, çelik, beton yığınları arasından nasıl bana ulaştı anlamadım. Duraladım, başımı geriye attım, iki derin nefes daha aldım. Sonra kararlı adımlarla arabamın önüne doğru yürüdüm, direksiyona oturdum, ceketimi, çantamı, telefonumu, topuklu ayakkabılarımı arkaya attım, gaza bastım. Şaşkın şaşkın peşimden koşan şoförün ve güvenlik elemanlarının arasından holdingin ana kapısından tam gaz çıktım.

İstanbul'un yollarında yönümü düşünmeden hızla ilerliyorum. Yanımdan tanımadığım binalar, duvarlar, direkler,

insanlar akıyor. Yol ayrımlarında her an fırlamak üzere sabırsızca bekliyorum. Önümdeki araç nereye saparsa duraksamadan onu takip ediyorum. Sağımdan bir kamyonet yolunu kesti, önüme geçti. Neredeyse tampon tamponayız. Sonra ben şerit değiştirip bir taksinin peşinden gittim. Ne fark eder ki? Yolların hepsi gidene bir yerlere götürür.

Camı açtım, sol kolum nisanın ılığında, saçlarım boynumla oynama, şimdi ağır ağır ilerliyorum. Trafik de, yayalar da hafiflemiş durumda. Birbirlerini koklayan bir çift, pusetteki bebeğiyle konuşan bir kadın, ağır ağır ilerleyen iki yaşlı adam. Evin yoluna sapmıyorum. Oraya dönmek istemiyorum, aylak olmak istiyorum. Sağa, sola bakmıyorum. Birden yan kaldırımda biri gözüme takılıyor, genç bir adam, arada duraksıyor, kararsız gibi. Boyu çok uzun değil, temiz giyimli. Aniden kaldırıma yaklaşmış biraz önünde durdum.

Güneş gözlüğümü çıkarıp, “Buralarda taksi zor bulursunuz, sizi uygun bir yere bırakayım,” diyorum.

Kumral saçlarını yüzünden alıp, gözlerini kısıp açık cama eğiliyor, şaşkın şaşkın bana bakıyor, karşı kaldırıma, sağına, soluna göz atıyor, sonra yine bana dönüyor.

“Büyükdere Caddesi’ne gidecektim?”

“Haydi binin, binin.”

Biraz tedirgin, öne yanıma oturdu, bağlandı, yarım yamalak arkasına yaslandı. Konuşmadan gidiyoruz. O, yan yan arabayı inceliyor, etkilendi ama daha istediklerini soramıyor. İnce hatlı, muntazam bir yüz. Birden hatırlamış gibi bana döndü, heyecanlı bir sesle,

“Ben Eren,” dedi.

Ben de gülererek, “Ben de Yurdanur. Öğrenci misiniz?” dedim.

“Üçüncü sınıf, endüstri mühendisliği, ODTÜ’deyim. Staj bakmaya geldim, iki-üç görüşmem var ama İstanbul’u pek bilmiyorum.”

“Demek aynı okuldanız. Bu şehir pek kolay ‘bilinmez’, emek, zaman vermek gerekiyor. Solundaki konsolda iş kartım var, al. Belki yardımcı olabilirim.”

“Nasıl olur bilmem ki? Aslında iyi olur, ama şimdi başka işler var, okul filan...”

Kartı aldı, şöyle bir bakıp cebine bıraktı. Gözümün kenarı onda, avucu krem rengi deri koltuğu okşuyor.

“Arabanız çok güzel. Hem de çok yeni galiba?”

“Arabam? Evet yeni, bu yılki... Ehliyetin var mı?”

“Kullanmayı biliyorum ama ehliyet almadım daha, zaten araba da yok.”

“Olur, olur. Araba da alırsın. Arkana yaslıysana, koltuğu da istediğin ayara getir, yanında düğmeler var. Rahat ol... Kullanmak ister misin?”

“Yok yok, siz güzel kullanıyorsunuz,” dedi heyecanlanarak.

Bu daha çocuk.

Yol açık, konuşmuyoruz. Radyo çok kısık Tarkan çalıyor, el parmaklarım direksiyonda kendi iç müziğimin ritminde. Onun gözleri birden eteğimden sıyrılmış arada ayrılan, arada birbirine sürtünen dizlerimi yakalıyor. Sonra bakışları siyah/kırmızı ojeli çıplak ayak parmaklarıma takılıyor, büyülenmiş gibi kalıyor. Nedense benim keyfim yerine geliyor, sabahtan beri ilk kez. Ama o pek rahat değil. Onun nefesindeki ve bedenindeki gerginliğin arttığını hissediyorum. Gü-lümsüyorum. Araba sessizce kayıyor.

Kırmızı ışıpta durduğumda hafifçe öksürdü, bana dönmeden, biraz tereddütle “Siz ne iş yapıyorsunuz?” diye sordu.

Kartımı okumamış. Ona doğru döndüm, sağ kolumu oturduğu koltuğa uzattım, parmaklarım hafifçe, bir an için ensesine değdi. Dışarıda, onun hemen yanındaki reklam panosunu gösterip, “Şu buzdolaplarını yapıyoruz. Holding’in genel müdürüyüm,” dedim.

İnanmayan gözlerle bir bana, sonra yan kaldırımdaki reklam panosuna baktı, sonra yine bana.

“Nasıl olur? Çok gençsiniz...”

Gözlerim yola çevrili, “Oldu işte,” dedim.

Sonra ona döndüm, onun genç, meraklı gözleri şimdi benim gözlerimde.

“Yurdanur Hanım, anlatsanıza, zor değil mi?”

“Zor? Hangisi zor... Neyi soruyorsun?”

“Şirketleri yönetmek, hem de kadınsınız.”

İyice geriye yaslandım, düşünüyorum. Ne anlatsam buna şimdi? Toy ama sevimli de.

“İşi mi merak ediyorsun? Bir yığın toplantı, okunması gereken raporlar, yurtdışı iş gezileri. Dünyanın neresinde neler oluyor hep takip et, kararlarını ona göre ayarla. İş dünyası aslında kapalı kapıların ardında peş peşe sürdürülen bir erk savaş... Saatsiz bir yaşam, günlerin pek senin değil. Sonra...”

“Sonra?”

“Sonra... Ailen, ev, kenarda kalıyor, öyle yorumluyorlar, kaçınılmaz bir sıyrılmaya yaşıyor. Duygularını, özel düşüncelerini dizgine alıyorsun... Seni kaygısız, duyarsız zannediyorlar. Sen de görmezden gelmek için uğraşıyorsun, tedbir alıyorsun. Böyle bir şeyler işte.”

Vitesi değiştirip arabaya hız verdim.

“Seviyorsunuz işinizi.”

“...İşte olmayı tercih ediyorum diyelim.”

“Mutlu musunuz?”

Onunla göz gözeyiz.

“Mutluluk nedir ki? Mutluluk bir an, gelip geçer. Çok üstünde durmuyorum. Ama başka önemli edinimlerim oldu... Talep etmesini öğrendim, her konuda. Hiç de kolay değildir.”

Sonra gözlerimi tekrar yola çevirip, “Sen, söyle bakalım. Sen aklından geçenleri, arzularını dile getirebiliyor musun?” diye soruyorum.

Bir anda kıpkırmızı oldu. Başını olumsuz anlamda salladı. Ne yapacağını bilemiyor, yerinde huzursuzca hareket ediyor. Sonra sağa doğru kaydı, kapıya yaslandı, benden uzaklaşmaya çalışıyor. Sessizce yol alıyor, solumda yeni çiçeklenen kestane ağaçlarını bir bir geçiyorum. Gözüm yolda.

“Biraz ileride güzel bir yer var, tenhadır, rahattır. Girelim, bir şeyler yer, içeriz, konuşuruz. Olur mu?”

Genç adamın nefesi sıklaştı, yutkundu, bir kez daha yutkundu. Bana döndü ama bana bakamıyor, sonra sağa döndü, sonra tekrar bana, kısık, boğuk bir sesle “Olabilir...” dedi. Hemen sonra da, “Ben en iyisi ineyim, ileride taksi gördüm,” diye ekledi.

Acele etmeden arabayı sağa çektim, durdum. Hemen dışarı atladı, kaldırımdan ileriye doğru kaçarcasına hızla yürüyor ama onun yolu uzun daha, o yolda da beni unutacağını hiç sanmıyorum. Dirseklerim direksiyonda, çenem avuçlarımda arkasından dalgın dalgın bakıyorum. Neden sonra hareket ettim, ağır ağır sol şeride geçtim, sonuna kadar gaz verdim, ilk sapaktan sola döndüm. Bu yol denizde biter, biliyorum.

Güneş yumuşamış, tepelerin arkasına doğru kaçıyor. Etrafta kimsecikler yok. Arabanın burnu neredeyse suda. Koltuğumu geriye aldım, bacaklarımı uzattım. Deniz ve ben şimdi karşı karşıyayız. Tuzlu kokusu genzimde, iki üç martı sesi kulağымda, önümde suyu ağır ağır yaran, yükünü almış, boyası akmış bir gemi. Arkasındaki dümen köpüğüne şöyle dalsam diyorum, beni gerilere doğru kaydırsa. Sonra dalgalar beni karşı kıyıya atsa, bir yalının içinde ıslak ıslak dolansam, sonra da mesela mutfakta patlıcan kızartsam...